

[Parkov.]

af Statsministeren i Genève angivne Opgaver kan de nu foreslaaede Kræfter paa ingen Maade slaa til.

Styrkerne er alt for smaa, deres Organisation, selv om man betegner den som militær, er alt for løs, og de mangler baade tekniske og taktiske Hjælpemidler, som overhovedet ikke kan undværes. Uddannelsen er mangelfuld og ufuldstændig, og det hele Apparat baade til Lands og til Vands er derfor i Virkeligheden uanvendeligt til Opfyldelsen af de Forpligtelser, som paahviler os i Henhold til Neutralitetsoverenskomsterne af 1907, og til hvilke det efter Statsministerens Udtalelser i Genève skulde være fuldstændig tilstrækkeligt.

Jeg anser det ogsaa for givet, at det vil være ganske udelukket fra nogen sagkyndig Side at faa Accept eller Godkendelse med Hensyn til Anvendeligheden af Vagtkorps og Statsmarinen til Opfyldelse af de ofte nævnte Formaal. Den fra socialdemokratisk og radikal Side under Valgkampen i Foraaret tidligt og silde som militær Autoritet paaberaabte svenske Major Bratt siger da ogsaa herom:

„Der kræves ikke nogen større Indsigt i militære Spørgsmaal for straks at være paa det rene med, at Spørgsmaalet om Vagtværnets Effektivitet maa besvares benægtende. En modsat Paastand“ — tilføjer han — „maatte hvile paa en Misforstaaelse og en grov Uvidenhed om, hvad der i Tilfælde af en Konflikt vil kunne kræves selv af saa lille et Folk som det danske.“

Det var Major Bratt, som paaberaabtes paa samtlige Vælgermøder. Var der nu ikke Grund til ogsaa at lytte til hans Røst, naar han nu advarer os og aabent og tydeligt erklærer, at dette Korps' og denne Statsmarines Effektivitet overhovedet ikke eksisterer, og at det maa bero paa en Misforstaaelse eller hvile paa grov Uvidenhed, hvis man gaar ind for en saadan Anskuelse?

Nej, Vagtkorps et ikke noget Værn, og hvis det skulde bruges som saadant — og dette kan blive Tilfældet — vil Følgen blive enten en hovedkulds Opløsning og Flugt eller Tab af Menneskeliv og Menneskeførlighed i forfærdende Grad.

Men, som det ogsaa blev anført af det ærede Medlem Hr. I. A. Hansen, der er jo endda allerede nu Tilhængere af den øjeblikkelige Nedrustning, som udtaler Tvivl om, hvorvidt Styrken er tilstrækkelig stor. Bevæbnede Masser vilde, selv om man nu ogsaa med Rette vilde kunne kalde dem irregulære, kunne optræde med en saadan

indre Styrke, at de uden større Vanskelighed paa visse Steder kunde vælte hele Vagtkorps, saaledes som det er spredt over hele Landet, over Ende.

Jeg tillader mig indtrængende at udtale, at jeg tror, at vi kan gøre Forsøg paa at narre os selv; og dette Forsøg paa at narre os selv med Hensyn til Vagtkorps og Statsmarinens militære Værdi overfor Løsningen af de af os som Pligt erkendte Neutralitetsopgaver kan maaske lykkes. Men at forsøge paa at narre *Udlandet* vil være ganske omsonst.

Korps et et Vagt- eller Politikorps, og naar det ikke skal være mere end det, er det maaske endda for stort, men det giver ikke nogen som helst Mulighed for at løse vore Folkeforbundsopgaver. Jeg tror ogsaa, at hvis der var Tale om at sende dette Korps udover Landets Grænser for at være med til Løsningen af Folkeforbundsopgaver sammen med Hærstyrker fra andre Lande, vilde man meget have sig betakket for at have nogen Assistance af vort Vagtkorps.

Med Hensyn til Statsmarinen tror jeg, man kan sige med Sikkerhed, at den ikke kan blive i Stand til i Overensstemmelse med Konventionsforpligtelserne loyalt at løse de den tilhørende Opgaver. Og jeg kunde ogsaa meget vel tænke mig et enkelt Skib saaledes udstyret, at det var i Stand til at faa Overtaget paa et enkelt Sted over den over vore Farvande spredte Statsmarine med dens svage Kræfter.

Derfor betragter vi dette Forslag ikke som et Forhandlingsgrundlag; og jeg har for øvrigt Indtryk af, at det samme var Tilfældet fra Venstres Side.

Jeg havde det Haab til Socialdemokratiet og dets Tillidsmænd i og udenfor Regeringen, at det af dem foreslaaede Værn for Neutraliteten og til Opfyldelse af Folkeforbundsforpligtelserne, vilde være udstyret med Midler af den Art og Styrke, som alle andre — ogsaa de smaa — Stater tilvejebringer.

Jeg erkender, jeg havde ikke ventet noget tilsvarende af det radikale Partis Repræsentanter i Regeringen; for det er jo en Kendsgerning, at de, lige fra deres Parti i 1905 forlod Venstre, lever i Teoriernes taagede Atmosfære og i en virkelighedsfjern Verden, indtil det Øjeblik, da Faren rykker dem ind paa Livet. Sker det, som det skete i 1914, da bryder de i Praksis med deres skønne Teorier. Men det er jo ikke til at lide paa, at de fremtidig som den Gang har et Forsvarsberedskab at udvide og fuldstændiggøre.